

STEPH BOWE

GERED
DOOR
EEN
MEISJE

Proloog

JEWEL VALENTINE

Er lag een jongen in het meertje.

Eerst dacht ik dat het mijn broer was, maar toen besepte ik dat hij veel te groot was voor een knul van tien – want zelfs in mijn gedachten zal mijn broer nooit ouder worden dan tien.

Is dat niet bizar? Het idee dat je al acht jaar langer leeft dan je oudere broer?

Het was niet mijn verbeelding. Dit was een echte jongen van vlees en bloed die op het punt stond in het meertje te verdrinken. Geen illusies. Geen hallucinaties.

Ik kreeg geen adem, was verlamd. Paniek en angst namen bezit van mijn lichaam.

En hij verzette zich er niet ook tegen. Hij zakte langzaam steeds dieper weg in het inktzwarte water. Al snel was alleen de bovenkant van zijn hoofd nog te zien.

Ik trapte mijn schoenen uit en waadde het water in. Ik werd afgeremd door mijn spijkerbroek, en mijn benen raakten al snel verdoofd. Ik zwom als een bezetene naar de jongen toe, steeds verder naar het diepe, de modder op de bodem van het meer woelde op. Toen ik bij hem kwam, trok ik hem al watertrappelend omhoog en nam ik zijn hoofd in mijn armen. Hij had een vredige blik op zijn gezicht en zijn ogen waren gesloten, alsof hij sliep. Zijn haar spreidde zich als een aureool in het water uit.

Ik zwom terug naar de oever en trok hem mee, en heel even had ik het gevoel dat ik goedmaakte wat ik mijn broer had aangedaan.

Ik kon deze jongen niet óók laten sterven.

JEWEL

De laatste woorden van mijn broer waren: ‘Jij bent ’m.’

De laatste woorden van mijn grootvader waren: ‘Maak niet zo’n heisa. Ik voel me kiplekker.’

De laatste woorden van mijn grootmoeder waren: ‘Jewel, zet jij het theewater even op, liefje.’

Mijn vader leefde nog – voor zover ik dat wist – maar het laatste wat hij zei voordat hij bij mijn moeder en mij wegging, was tegen mij gericht: ‘Was jij maar nooit geboren.’

Mijn vader was een goed mens. De dood van mijn broer heeft hem kapotgemaakt. Maar die vijf woorden die hij sprak toen ik acht was, staan voor de rest van mijn leven in mijn geheugen gegrift.

Ik ben gevoelig voor de opmerkelijke dingen van het leven – onbeduidende details, ironische gebeurtenissen. Zoals verlovingsringen in de etalage van een pandjeshuis en advertenties voor nooit gedragen tweedehands trouwjurken. Dingen als de dikke vrouw die voor je in de rij staat bij de supermarkt en een enorme bak chocolade-ijs afrekent terwijl je haar weightwatchers-lidmaatschapskaart op de smerige linoleumvloer ziet vallen wanneer ze haar creditcard tevoorschijn haalt.

Het zijn dat soort kleine dingen die laten zien hoe mensen echt zijn. Hoopvol, hulpeloos, breekbaar en onzeker – ze veranderen nooit, ze leren nooit. Ze weten dat huwelijken voortdurend op de klippen lopen,

maar ze nemen het risico omdat er altijd een kans is dat zij het wél voor elkaar krijgen. Ze beloven dat ze veranderen – hun dieet, hun leefstijl, hun slechte gewoonten – maar een week later lopen ze alweer door de supermarkt om calorierijke tussendoortjes in te slaan en liggen ze 's avonds snotterend op de bank naar een film met Meg Ryan en Tom Hanks te kijken.

Het zijn dit soort dingen die me doen beseffen dat ik een buitenstaander ben.

Begrijp me niet verkeerd. Ik vind *Sleepless in Seattle* net zo'n leuke film als iedereen – maar hun regels gelden niet voor mij. Ik neem geen risico. Ik heb geen andere mensen nodig om gelukkig te zijn. Ik verspil mijn tijd niet aan hoop of geloof, en als ik de lat maar laag genoeg leg, word ik altijd plezierig verrast. Ik mis de eigenschappen die andere mensen in staat stellen in denkbeeldige, ongrijpbare zaken te geloven zoals God en wereldvrede.

Ik houd van het onvermijdelijke, niet van het toeval. Dingen die gaan gebeuren, of we dat nu willen of niet; dingen waarop we kunnen rekenen, zoals de dood.

Ik ben een vreemde die buiten staat en naar binnen kijkt. En dat bevalt me wel. Ik ken mijn plaats in de wereld: aan de zijlijn.

Je kunt iemands karakter uitstekend beoordelen aan de hand van zijn openingszin bij de eerste ontmoeting – of die tijdens de eerste ontmoeting na tien jaar.

Rachel begon met: 'Sorry, ik zat vast in het verkeer. Er was op de snelweg een auto over de kop gegaan – afschuwelijk.' Ze zei het hijgend. Ze was blijkbaar vanaf de parkeerplaats naar de aankomsthal gerend.

Ik pakte mijn koffer op en er volgde een onwennige omhelzing.

Ergens in mijn achterhoofd ontwaakte een vage herinnering, tot leven gewekt door een vleugje van haar parfum (wie draagt er nu tien jaar lang hetzelfde parfum?). Het was een herinnering aan hoe ze me boven haar hoofd had getild en me lachend rond had gedraaid. Maar zo'n herinnering kon evengoed afkomstig zijn van een reclamespotje; niet meer

dan een paar aan elkaar geplakte losse beeldjes, een vage, geluidloze droom.

Ik was tijdens mijn afwezigheid langer geworden dan zij. Niet meer dan een paar centimeter – en we waren allebei nog steeds vrij klein (ik was ongeveer een meter zestig)– maar de laatste keer dat ik haar had gezien, tien jaar geleden, reikte ik net tot aan haar middel.

Mijn moeder was een vreemde geworden.

De openingszin van mijn nieuwe therapeute was: ‘Pas op voor de vogel-poep.’

Ik mocht Geraldine wel. De dag na mijn terugkeer in de buitenwijken van Oost-Melbourne, die ik een decennium geleden achter me had gelaten, trof ik iemand die niet opgefokt was en voortdurend op het punt stond een zenuwinzinking te krijgen. Na nog geen vierentwintig uur met mijn moeder had ik behoefte aan een adempauze, zelfs als ik daarvoor over mijn gevoelens moest praten en over andere dingen die ik liever voor me hield.

De handen van Geraldine waren vuil. We gingen in haar zonnige achterkamer zitten en keken uit over haar tuin, haar grote trots. Ze vertelde me dat ze een fervent tuinierster was. Ik schatte haar halverwege de vijftig, maar ik ben niet zo goed in het raden van leeftijden, en ze kan ook ouder zijn geweest. Ze was lang en had brede schouders, en ik dacht dat ze best intimiderend zou kunnen zijn als ze daar zin in had. Haar haar was staalgrijs en ze droeg een fluwelen joggingpak. Ze was min of meer met pensioen, had ze tegen me gezegd. Ze was psychiater geweest en had op een kantoor gewerkt waar ze honderdzestig dollar per uur verdiende.

‘Beter dan in de prostitutie,’ zei ze lachend.

Tegenwoordig rekende ze twintig dollar, evenveel als een ‘travestiet in een truckerscafé’ – haar woorden, niet de mijne – en praatte ze in haar zonnekamer met neerslachtige tieners om de hypotheek te kunnen betalen.

‘Sinds mijn man er niet meer is, moet ik er zijn voor mijn dochter.’

Ze zei het niet op spijtige toon, als iemand die verdriet heeft. Ze was ontwapenend eerlijk, en dat sprak me wel aan.

Ik mocht haar omdat ze vloekte waar ik bij was, ondanks het feit dat zij oud was en ik jong. Ik mocht haar omdat haar rimpels zo fantastisch waren om te tekenen. Ik mocht haar omdat ze naar aarde rook – hoewel ik me afvroeg of het geen paardenmest was.

We dronken thee met suiker en ik tekende met opgetrokken knieën de hele middag in mijn schetsboek terwijl zij over zichzelf praatte.

Ik zei niet veel. Mijn openingszin was waarschijnlijk iets als: ‘Echt?’ wat nogal zwak was, zelfs voor iemand als ik, die voornemens was ooit dakloos en anoniem in een grote stad rond te hangen met als enig bezit een schetsboek.

Waarschijnlijk niet het meest gezonde doel, maar ik heb er in elk geval een.

Ik was nooit iemand die vooruitdacht; ik maakte me er tot de avond ervoor niet druk over dat ik de volgende ochtend naar een nieuwe school zou moeten, waar de leraren waarschijnlijk mijn geestelijke vermogens in twijfel zouden trekken en goths met suffe piercings zouden proberen vriendschap met me te sluiten.

Die avond liep ik naar het meer. Ik had frisse lucht nodig. Ik kon niet geloven dat mijn moeder nog steeds bij haar volle verstand was na tien jaar in ons oude huis te hebben gewoond – het rode bakstenen huis waar we bij mijn broer hadden gewaakt; waar mijn vader die prachtige ochtend in april de woorden had geschreeuwd die mijn hart hadden gebroken; waar ik was weggegaan. In dat huis was ze blijven wonen. Alleen.

Het was vreemd, maar ik had voor het eerst medelijden met iemand anders dan mezelf. Ik had met haar te doen, al kende ik haar amper meer.

Ik liep door de stille straten, langs de winkel op de hoek en door het park. Het meer deed me denken aan zo’n plas die je op televisie ziet in een reclame over van die dorpjes die ze in een of ander afgelegen oord

uit de grond stampen en waar je zogenaamd fantastisch kunt wonen; zo'n mierzoet spotje met fietsende mensen en een jong stel met een baby en kinderen die basketbal spelen.

Toen zag ik hem. Ik denk niet dat ik vanaf dat moment echt een keuze had, en dan bedoel ik niet alleen dat ik zijn leven heb gered.

De openingszin van de jongen in het meertje was: 'Wat?'

Ik nam het hem niet echt kwalijk; hij was ongetwijfeld welbespraakt en bijdehand wanneer hij niet half bewusteloos was en op het punt stond te verdrinken.

SACHA

Tijdens onze eerste ontmoeting redde Jewel Valentine mijn leven.

Er was een plotselinge druk op mijn borst, en iemand kneep in mijn neus en trok mijn kin naar beneden, en toen voelde ik een mond op de mijne die mijn longen vulde met lucht.

Als ik niet half bewusteloos was geweest, zou ik een van mijn ongepaste opmerkingen hebben gemaakt die ik voor doktersafspraken bewaar en naar *Reader's Digest* stuur.

Iets in de trant van: 'Zouden we niet liever beginnen met een etentje?'

Op dat moment had ik vooral last van een barstende koppijn, gevoelloze armen en benen en de vreemde sensatie dat mijn longen vol water zaten. Alles was donker.

Opnieuw de druk op mijn borst – en ik kon iemand onregelmatig horen tellen en ademhalen tussen de getallen in. Het was een meisje.

Ik voelde ruig gras onder me, een kei die in mijn onderrug stak en ik hoorde het water tegen de oever klotsen. Ik deed mijn ogen open en hoestte een mondvul water op, inclusief algen en meer van dat soort spul.

De nacht omringde ons als een deken. Naast me zat een meisje op haar knieën dat bezorgd naar me keek. Het maanlicht werd weerspiegeld in het water en in de verte twinkelden straatlantaarns langs stille voorstedelijke wegen.

Het was herfst: de grond naast ons was bedekt met bladeren en het was een koude nacht.

Het meisje ging op haar hurken zitten en veegde het natte haar uit haar gezicht. Haar mond hing open, en ze hapte naar lucht. Ze staarde me aan.

Ik voelde me enorm kwetsbaar op mijn rug op de oever en rolde op mijn zij. Mijn doorweekte jeans en T-shirt kleefden aan mijn lichaam als een kleuter aan zijn moeder op de eerste schooldag – alleen in dit geval was de kleuter loodzwaar.

Ik hoorde een autoportier dichtslaan, ergens klonk geschreeuw en in de verte de roep van een nachtvogel. Ik luisterde naar de beschaving, of eigenlijk de buitenwijken, die gewoon doorgingen met wat ze deden, volledig onwetend van het feit dat er bijna een leven verloren was gegaan.

Ik keek op naar het meisje. Ze was doorweekt, en haar lange karmelkleurige haar droop van het water. Haar ogen waren verschillend van kleur – het linker was fel staalblauw en het rechter volmaakt donkerbruin. Het maanlicht scheen op haar gezicht en toonde haar volle lippen, de kleine, maar scherpe neus en de perfect gevormde wangen.

Ze was oogverblindend.

‘Wat was jij in godsnaam aan het doen?’ zei ze op scherpe toon. ‘Je was bijna verdronken. Als ik niet toevallig in de buurt was geweest, lag je nu waarschijnlijk op de bodem.’

Ik was versuft en gedesorïenteerd omdat ik meer verontreinigd regenwater binnen had gekregen dan verstandig of hygiënisch was, en ik kon me niet precies herinneren waarom ik in het meertje had gelegen. Ik begreep ook niet waarom dit vreemde mooie meisje de moeite had genomen om mijn leven te redden. Ik voelde me een jonkvrouw in nood. Maar ik voelde me vooral een complete idioot – een complete idioot met gigantisch veel mazzel.

Ik liet mijn hoofd op de grond zakken. Het lag niet lekker, maar liever dat dan een wereld die begon te draaien zodra ik om me heen probeerde te kijken.

Ze veegde mijn haar uit mijn ogen. ‘Sorry. De ambulance is onderweg. Ik... ik vroeg me alleen af wie er in vredesnaam op dit tijdstip in een meertje in het park gaat zwemmen. Herinner je je dat jongetje niet meer dat hier tien jaar geleden is verdronken?’

‘Hè?’

‘Sorry. Ik praat gewoon wat over koetjes en kalfjes. Zodat je niet wegzakt. Dat... dat deed ik ook als mijn moeder een overdosis had genomen en ik met haar op de ambulance moest wachten.’

‘Hoe heet je?’ wist ik met moeite uit te brengen.

‘Jewel. Net als de zangeres. Jewel Valentine. En jij?’

Ik hoestte opnieuw om de resterende micro-organismen die ik ongewild binnen had gekregen – hoewel ze in bepaalde Oost-Europese landen waarschijnlijk een delicatessen zouden zijn – uit mijn longen te verwijderen. Jewel trok haar wenkbrauwen op.

‘Sorry. Sacha Thomas. Leuk je te ontmoeten, Jewel-net-als-die-zangeres.’

‘Aangenaam kennis te maken, Sacha. Was je nog van plan me te bedanken?’

‘O. Ja. Bedankt. Dat je mijn leven gered hebt en zo.’

‘Graag gedaan,’ antwoordde Jewel. ‘Als ik ’s avonds een ommetje maak, red ik wel vaker een tiener van de verdrinkingsdood.’

Hoewel ik mijn ogen haast niet open kon houden, slaagde ik erin een slappe grap te produceren: ‘Dus jij kickt erop om weerloze jongens mond-op-mondbeademing te geven?’

Ze grijnsde. ‘Ieder zijn meug.’

Ik glimlachte terug, maar niet lang. Mijn hoofd voelde zwaar en nevelig aan, en elke gezichtsuitdrukking deed pijn.

‘Is het zo koud, of denk ik dat maar?’ prevelde ik.

‘O, shit. Ik hoop niet dat je onderkoeld raakt.’ Ze reikte in de richting van de plek waar haar schoenen lagen en trok een afgedragen leren jack naar zich toe dat eruit had gezien als een grote kei.

Ze hielp me overeind en sloeg het jack om mijn schouders. Het paste me, dus blijkbaar hadden we ongeveer dezelfde maat, en het was comfortabel en warm.

Jewel nam mijn hand tussen haar handen en begon hem warm te wrijven.

‘Ze kunnen elk moment hier zijn,’ zei ze op geruststellende toon.

‘Wat doe jij hier eigenlijk?’ vroeg ik.

Ze aarzelde even voor ze antwoordde. ‘Ik kom hier soms om na te denken. Midden in de nacht. Ik ben zo’n typische einzelgänger die op een gegeven moment iemand vermoordt.’

‘Mijn moeder stak altijd de draak met “denken”,’ zei ik terwijl ik naar de hemel staarde en denkbeeldige lijntjes tussen de sterren trok. ‘Als ik iets zei in de trant van: “Ik heb eens zitten denken...”’ zei ze altijd: “Hoe vaak heb ik je daar nou al niet voor gewaarschuwd?”’

‘Is ze gestorven?’ fluisterde Jewel.

‘Ja. Hoe weet je dat?’

‘Je zei: “Stak de draak.” Verleden tijd.’

‘Slim opgemerkt. Maar het had natuurlijk ook gekund dat ze met dat geintje was gestopt. Na een paar keer was de lol er wel af.’

‘Wanneer is het gebeurd?’ vroeg ze, en ze voegde er onmiddellijk aan toe: ‘Jezus, sorry, waar bemoei ik me mee! Je hoeft geen antwoord te geven, hoor.’

‘Geeft niet. Vorig jaar.’

Ik huiverde. Ik weet niet of het door de kou kwam of door iets anders.

Ik sloot mijn ogen even, en toen ik ze weer opende, was Jewel Valentine verdwenen en boog een jonge hulpverlener zich over me heen die met een zaklamp in mijn ogen scheen en vroeg welk jaar het was.

‘Het jaar van de os?’ zei ik op vragende toon.

Ziekenhuisborden

Verboden bloemen te plukken

Was uw handen

Mobiele telefoons en radioapparatuur uitschakelen

Praat alstublieft zacht – onze patiënten hebben rust nodig

Verboden toegang! vallend fruit kan letsel veroorzaken

De eerste die me die avond in het ziekenhuis bezocht (behalve mijn vader) was Little Al.

Little Al's echte naam was Michael Mitchell. Hij had een hekel aan de alliteratie – die deed te veel denken aan Eminem of Marilyn Monroe of zo'n nepworstelaar op tv. Stel je het brullende publiek voor wanneer de presentator schreeuwt: 'Michael "The Man" Mitchell neemt het op tegen The Undertaker!'

Je snapte het 'Little' in Al's bijnaam zodra je hem zag. Hoewel Little Al absoluut niet op een worstelaar leek, was hij bijna een meter negentig lang en mager, maar niet slungelig, zoals ik. Misschien wat schriel, als je hem op het strand in zwemshort zag, maar door zijn gedrag wist je dat hij daar niet mee zat. Soms vroeg ik me af waarom ik het mezelf aandeed om zo'n lange beste vriend te hebben – alsof ik probeerde mezelf nog kleiner te laten lijken. Met mijn een meter achtenvijftig leek ik zonder Al's hulp al een dwerg.

Al was een afkorting van Albert, zoals in Einstein. Ik had hem die naam gegeven omdat hij al zolang ik hem kende (sinds onze eerste dag in groep acht, toen hij besloot mij tot zijn vriend te bombarderen) helemaal gek was van chemie. En dan heb ik het over bunsenbranders en redoxreacties – niet over speeddaten en romantiek. Aan de andere kant deed hij graag een poging om je van het tegendeel te overtuigen; zo'n praatjesmaker was hij ook wel weer.

Hij kreeg elke dag na schooltijd extra lessen, en ik had al snel door dat hij niet alleen in het scheikundelokaal rondhing vanwege mevrouw Ford – hoewel ze er inderdaad goed uitzag. Ik zag haar een keer achter op een motorfiets bij school wegrijden.

Ik was er trots op dat Al liever mijn bijnaam gebruikte dan de naam die hij van zijn ouders had gekregen. Hij had een geweldig gevoel voor humor en afwaswaterblond haar, en hij kleepte zich altijd heel netjes. Zo droeg hij naar school een colbert en in het weekend een mooi overhemd. Hij had sproeten op zijn neus en een scheve grijns die elk ander aspect van zijn verschijning tenietdeed en hem eruit deed zien als een joch van vijf in plaats van een tiener die op zijn dertiende scheikunde

op universiteitsniveau deed. Joost mocht weten waar hij zich mee bezighield in ons laatste jaar op de middelbare school.

Al bukte toen hij door de deur kwam en vouwde zichzelf in een stoel. Zelfs zittend zag hij er indrukwekkend uit.

‘Hé, Duck. Hoe staan de zaken?’ vroeg hij. Duck was mijn bijnaam geweest in het cricketteam van de brugklas, waar ik al na twee lunchpauzes uit was gezet.

‘Je ziet het, niet best. Het loopt af,’ antwoordde ik droogjes terwijl ik overeind kwam. ‘En bij jou?’

‘Mwah, z’n gangetje. De oneindigheid uitrekenen, her en der een Nobelprijsje in ontvangst nemen, dat soort dingen. Waarom lig je trouwens in bed? Mag je nog niet naar huis?’ Hij glimlachte en frunnikte aan zijn das.

‘Ze willen me een nachtje hier houden ter observatie,’ legde ik uit.

Little Al trommelde met zijn vingers op de houten stoelleuning. ‘Als ze ook maar íéts van jou willen begrijpen, zullen ze je een stuk langer hier moeten houden.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Jij bent het bastaardkind van Freud en Paris Hilton. Misschien kun jij ze wat op weg helpen.’

‘Misschien heb ik die knappe kop gewoon van mijn moeder.’ Al haalde zijn schouders op.

Ik opende mijn mond om iets te zeggen, maar op dat moment werfelde onze vriendin True Grisham de kamer binnen. Ze smeedde de deur achter zich dicht.

‘Michael,’ zei ze kortaf tegen Al – ze was op Al’s ouders na de enige die hem bij zijn werkelijke naam noemde.

‘True.’ Er gleed even een grijns over Al’s gezicht. ‘Precies op tijd voor een potje strippoker.’

Ze tikte met een schoen op de grond en keek me dreigend aan. ‘Wat heb jij nou weer gedaan?’ vroeg ze aan mij.

Ze had haar Betty Boop-laptoptas om haar schouders en haar knotje was losgegaan. De glinsterende haarspeld in de vorm van een lieveheersbeestje hing op halfzeven in haar blonde haar.

Een oude man in een bed schuin tegenover me wuifde zwakjes naar Al. ‘Als de jongedame meedoet, ben ik ook van de partij.’

Zelfs op de ballerina’s die ze meestal droeg, was True Grisham erg lang. Niet zo lang als Little Al, maar het verschil was klein genoeg om de jaarboekcommissie van onze school er elk jaar opnieuw toe aan te zetten hen tot droomstel uit te roepen. Maar True hield zich niet met jongens bezig, en zeker niet met Al. Haar wereld draaide uitsluitend om haar ambitie: verslaggeefster worden. Succesvol verslaggeefster. Ze had een plan waarvan ik me de details niet precies herinner, maar het kwam erop neer dat ze wilde gaan reizen en dat ze voor de grote kranten zou gaan schrijven. Op school haalde ze de hoogst mogelijke cijfers, om journalistiek te kunnen gaan studeren aan een goede universiteit, en intussen werkte ze aan haar cv door artikelen te schrijven voor allerlei plaatselijke krantjes en blaadjes. Ze was erg fanatiek en altijd druk in de weer. Ik geloof niet dat ze ooit sliep.

Mijn vriendschap met True dateerde van voor die met Al. Op de eerste dag in groep vier van mijn nieuwe school rekruteerde ze mij als redacteur voor het allereerste tijdschrift dat daar ooit zou worden uitgebracht. Het behoeft geen betoog dat we, ondanks de toewijding van de achtjarige True, slechts drie nummers publiceerden en er niet één keer in slaagden de volledige oplage van vijftientwintig exemplaren te slijten, zelfs niet voor de spotprijs van vijftig cent.

Daarna begon True zich aan grotere en belangrijker zaken te wijden. Ze ging in de redactie van onze schoolkrant, schreef een column voor de plaatselijke krant en af en toe een artikel in een klein tijdschrift, en hoewel ik in groep vier al beseftte dat een carrière in de journalistiek niet voor mij was weggelegd omdat ik domweg niet kon spellen, bleef ze mijn beste vriendin tot en met dit laatste schooljaar.

True zou ongetwijfeld haar dromen waarmaken. Ze was intelligent, ze had doorzettingsvermogen en ze liet zich nergens door van de wijs brengen. True was onkreukbaar en onverschrokken. True was een constante factor geweest in mijn leven, en daarvan had ik er niet veel.

‘Ik kreeg een telefoontje van je pa. Hij zei dat je in het ziekenhuis lag

en niet met hem wilde praten,’ vervolgde ze terwijl ze een pluisje van haar roze jasje plukte en me een dreigende blik schonk. ‘Volgens mij... nou ja, je weet wel wat ik denk...’ Ze zuchtte en leunde tegen het voeteneinde van mijn bed. ‘Wat is er aan de hand, Sacha? Heb je het met opzet gedaan?’

‘Ik denk dat Moira last van je heeft.’ Ik wees naar het oude vrouwtje dat in het ziekenhuisbed naast me lag te dommelen. ‘Ze heeft net een nieuwe knie.’

‘Maak toch niet overal een geintje van, Sacha,’ zei True.

‘Dat is geen geintje. Ze heeft echt een nieuwe knie.’

True trok het gordijn naast mijn bed dicht. De glimlach verdween van Al’s gezicht.

‘Jason zei dat je in het meertje was gevallen toen je een eindje ging lopen,’ zei Al. ‘Het was toch geen opzet?’

‘Meneer Carr?’ vroeg ik. ‘Is die hier ook? En sinds wanneer noem jij hem bij zijn voornaam?’

True schonk Al een dreigende blik. ‘Je kunt niet eens in dat meertje vallen. Het is nog geen twintig centimeter diep en niet veel groter dan een pierenbadje.’

Al negeerde haar. ‘Ik heb hem bij jou thuis een paar keer ontmoet. Hij zegt altijd dat ik hem Jason moet noemen. De meeste leraren willen dat je ze bij hun voornaam noemt als je ze buiten school leert kennen.’

‘Ja,’ kaatste ik terug, ‘als ze een aanklacht wegens pedofilie aan hun broek willen.’

‘Waarom ben je niet naar mij gekomen, Sacha?’ vroeg True, die op het voeteneinde van mijn bed ging zitten. ‘Ik snap wel dat je niks tegen hem hebt gezegd’ – ze wierp een blik in Al’s richting – ‘maar mij kun je vertrouwen.’

In plaats van antwoord te geven, staarde ik naar mijn handen. Ik luisterde naar de machines die zoemden en de verpleegsters die met elkaar kwebbelden en in de verte een tv met commercials voor screensavers voor mobieltjes. In het ziekenhuis leek mijn verleden onaangenaam dichtbij. Elders wist ik het op veilige afstand te houden, maar hier was

het net als op het kerkhof en wanneer ik langs ons oude huis wandelde; hier voelde ik de hete adem in mijn nek van dingen die ik liever vergat.

De stank van bleekwater, desinfecterende zeep en ziekten bracht alles terug in mijn bewustzijn; de plek waar ik het zo lang weg had willen houden. Al die jaren van onderzoeken, chemokuren, eindeloze hoeveelheden medicijnen en slapeloze nachten die mijn jeugd hadden opgeslokt, en die periode vorig jaar, een paar weken voordat mam doodging, toen het haar beurt was om aan een ziekenhuisbed gekluisterd te zijn. Het verschil was alleen dat ik mijn leukemie overleefd had en zij stierf aan een ziekte die ze zichzelf had aangedaan.

Maar zo gaan die dingen blijkbaar. De moeder sterft en de zoon leeft verder. Was het maar andersom geweest.

True wierp opnieuw een blik op Al en keek vervolgens weer naar mij.

‘Wie heeft je gevonden?’ vroeg ze.

‘Een meisje,’ antwoordde ik. ‘Jewel Valentine.’

‘Lekker ding?’ vroeg Al.

‘Michael!’ riep True uit. ‘Kun jij nergens anders aan denken dan aan chemische formules en seks?’

‘Sorry,’ prevelde Al.

True keek me aan. ‘Jewel Valentine?’ Ze leek even in gedachten. ‘Ik vind echt dat je met je vader moet praten.’

‘Je bent niet de enige.’

‘Sacha, Sacha, Sacha.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Wat moeten we toch met jou beginnen?’

‘Me levend begraven lijkt me op dit moment geen gek idee,’ merkte ik op. ‘Heeft iemand een schop bij zich?’